

дорз! Послѣ потопа потомцици Симови, Хамови, и Іафетови помыслили въ ума си, да сзградатъ единъ стълпъ, който да досага до небето. Гаднаво, и гордо предприатіе, за което много са разгнѣвалъ Богъ; „И елате рѣкълъ, да слѣземъ, и да смѣсимъ языциты имъ, за да не сдѣшатъ съкой гласа на ближніа.“(1) Богъ можеше или съ едно мзланіе, или съ едно землетрасеніе да сзбори онзи стълпъ, нъ той поиска да имъ провади смѣсканіето на языциты, което е и отъ мзланіето, и отъ землетрасеніето, още по-лошко. Единъ говоралъ единъ языкъ, дръгъ—дръгый, и междѣ имъ са не раздѣвалъ никой; само гласъ, мѣтежъ, мзлава, и никое дѣло. Понеже си не разбирали, тѣ са раздѣлили и отишли единъ на една, дръгъ на дръга страна, и тѣи стълпътъ останялъ. „И престаняха да градатъ стълпътъ.“[2] Дано не бы было истинно, и да не бы са намиралъ междѣ насъ Хрістіаниты тойзи Божій гнѣвъ, и наказаніе. „Елате,“ рѣкълъ Богъ, когато шалъ да накаже гордостьта, и гадностьта на нашиты прадѣди, „Елате, та да слѣземъ,“ и проч; нъ въ нашкы злочесты народы несъгласіето е единъ праотеческый грѣхъ. Съкой отъ насъ, колкото смы, има по единъ отдѣленъ языкъ; единъ не сдѣша дръгъго, и по-добрѣ, колкото съ страститы ни, толко съ и языциты ни. Единъ дѣла едно, дръгъ противното; сичкыти говоратъ споредъ своето си корыстолюбіе, а ни единъ за обща полза, и отъ това са ражда само гласъ, мѣтежъ, и смѣшеніе, и никое добро. Из истинната черква има съединеніето, и съгласіето, какъ-то говори погорѣ Златоустъ: „Името черква не е име, което значи раздѣленіе, нъ което значи съединеніе, и съгласіе;“ Гдѣто вѣрата е съвършена, тамо има едно сърдце, и една дѣша: „А на множеството на вѣрныты е было сърдцето, и дѣшата една;“ Слѣдователно цю е въ сегашното време Черквата ни? Стълпотвореніе; цю е вѣрата ни? смѣшеніе на языциты.

И пакъ, ако испытамъ ума заедно на Хрістіаниты, въ сичко дръго съ владени, освенъ въ прилѣжаніето, и упражненіето въ догматыты на вѣрата. Благочестивъ, и благоговѣинъ царь, междѣ дръгыты, които были царѣвали въ Іерусалимъ, е былъ Іосіа. Той подвѣденъ отъ Божественна ревность, пожелаалъ да обнови Божіа Храмъ.[3] И тѣи заповѣдалъ на свѣщенника Хелкыа, да отвори съсѣдохранилницата, за да са зематъ разноскыты. Той отворилъ, и като извадилъ сичкото сребро, намѣрилъ отъ долъ книгата на закона, която

[1] Быт, гл. 11, ст. 7. [2] Тямже ст. 8. [3] 2. Паралип. гл. 34.